

Sygn. akt III AUa 549/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Świerk (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz SA Elżbieta Czaja
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 r. w Lublinie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 lutego 2012 roku w sprawie VII U 1248/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 14 marca 2013 r. sygn. akt VII U 8/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 549/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał J. K. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. Odwołanie ubezpieczonej od tej decyzji zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 lutego 2012 roku wydanym w sprawie sygn. akt VII U 1248/12.

W dniu 31 grudnia 2012 r. pełnomocnik J. K. - radca prawny A. B., wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 lutego 2012 roku wydanego w cytowanej wyżej sprawie wskazując jako jej podstawę art. 401¹ k.p.c. w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada

2012 roku, ogłoszonym w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 roku pod pozycją 1285. Autorka skargi wносиła o uchylenie zaskarżonego nią wyroku i o zmianę decyzji pozwanego organu rentowego wstrzymującą ubezpieczonej wypłatę jej emerytury przez wznowienie wypłaty świadczenia.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił skargę o wznowienie postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 15 kwietnia 2004 roku pozwany przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury – tak zwanej wcześniejszej - od dnia 1 lutego 2004 roku. Wypłata świadczenia została wtedy zawieszona z powodu kontynuowania przez nią zatrudnienia.

Na skutek wniosku ubezpieczonej z dnia 28 kwietnia 2009 roku złożonym w związku z osiągnięciem przez nią powszechnego wieku emerytalnego pozwany organ rentowy decyzją z dnia 9 czerwca 2009 r. dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury oraz podjął jej wypłatę.

Stosunek pracy wnioskodawczyni rozwiązała z dniem 29 lutego 2012 r.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że skarga nie jest zasadna. Sąd pierwszej instancji podniósł, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 stwierdził niekonstytucyjność art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych [...] w zw. z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej podawanej jako ustawa emerytalna) wyłącznie wobec tej grupy ubezpieczonych, która nabyła prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. Wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury w dniu 1 lutego 2004 roku, a zatem przed okresem objętym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12. Niekonstytucyjność stwierdzona powołanym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego nie ma zatem, w ocenie sądu pierwszej instancji, wpływu na treść orzeczenia objętego skargą. Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. oddalił skargę o wznowienie postępowania, jako bezzasadną.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiodła J. K., domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, albo też o zmianę tego wyroku przez orzeczenie o wznowieniu przez pozwanego o wypłacie ubezpieczonej emerytury za okres jej zawieszenia, to jest od dnia 1 października 2011 r. do dnia 29 lutego 2012 r.

Skarżąca zarzuciła:

- naruszenie prawa materialnego – przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy emerytalnej przez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, iż przepis ten ma zastosowanie do stanu faktycznego niniejszej sprawy, oraz
- naruszenie prawa procesowego – przepisu art. 401¹ kpc wyrażające się w przyjęciu, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt K 2/12 nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczona powołała się na orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wydane w analogicznych sprawach, korzystne dla ubezpieczonych. Podkreśliła że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zasada ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa związana jest z bezpieczeństwem jednostki. Przejawia się ono w takim stanowieniu i stosowaniu prawa przez państwo aby prawo to nie stawało się pułapką dla obywatela, aby ten obywatel mógł układać swoje sprawy tak, by nie narażać się na skutki których nie był w stanie przewidzieć.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd drugiej instancji podziela zarówno ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego jak i ocenę prawną tych ustaleń. Nie zachodzi zatem konieczność ich powtarzania oraz powielania jeszcze raz tej samej argumentacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97 OSNC Nr 3 z 1999 r., poz. 60).

Tytułem odniesienia się do zarzutów apelacji należy jednak wskazać, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wyraził jednoznaczne stanowisko, iż powołany przez skarżącą wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 dotyczy wyłącznie tej grupy ubezpieczonych, która nabyła prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Powyższą ocenę Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Wyrokiem, który powołuje apelująca Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z treści przywołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, mianowicie dotyczy tych ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Jednak wbrew stanowisku skarżącej stwierdzenie niekonstytucyjności powyższych przepisów nie obejmuje wszystkich emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów i kontynuują zatrudnienie. Powyższy wyrok nie ma zastosowania do emerytów, którzy prawo to nabyli wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 r., jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 r. stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka wykładnia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku (pkt. 9 uzasadnienia) gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Analiza okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wskazuje, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bo od dnia 1 lutego 2004 r. roku. Tak zwana wcześniejsza emerytura jest jedną i tą samą emeryturą tyle, że przyznawaną we wcześniejszym wieku emerytalnym. Wydanie przez organ rentowy decyzji w dniu 9 czerwca 2009 r. niczego więc w sytuacji wnioskodawczyni nie zmieniło w zakresie istnienia prawa do emerytury. Ta ostatnia decyzja dotyczyła tylko ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Nie ulega zatem wątpliwości, że skarżąca nabyła prawo do emerytury pod rządami art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W konsekwencji ubezpieczona nie mieści się w kręgu osób do których ma zastosowanie stwierdzenie niekonstytucyjności omawianego wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy słusznie uznał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 stwierdzający niekonstytucyjność przepisu art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy emerytalnej, nie ma wpływu na treść objętego skargą wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 lutego 2012 r., sygn. akt VII U 1248/12, co musiało skutkować jej oddaleniem. Dlatego zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji oddalający skargę ubezpieczonej odpowiada prawu, zaś autorka apelacji nie przedstawiła w tym zakresie argumentacji, która mogłaby zmienić tę ocenę.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.